

DAĞIN ARDI

Bir dağ vardı orada. Sonra bir dağ daha. Sonra bir nehir. Olsa olsa bir de köy vardı. Nehrin kenarına kurulmuş. Gölgesine küsmüş kavak ağaçları yüzünü güneşe doğru çevirmiş. Hafif yağmur çiseliyor. Yağmur damlaları, coşmuş nehre imrenerek bakıyor. Pespembe bulutlar çocukların gözünde bir pamuk şekeri, köy halkının gözünde ise yarınki hava durumunu gösteriyor. Bu yüzden köyün bulutları büyüklere küsmüş. Çocukları eğlendirmek için şekilden şekle giriyor. Bazen bir ev, bazen bir balon oluyor çocukların gözünde. Tarladaki ayçiçekleri eşsiz güzellikteki yapraklarını güneşe çevirmiş pırıl pırıl parlıyor. Devedikenleri bir gün onun gibi olmayı hayal ediyor. Toprağın altındaki tohumlar sabırsız. Çıkacakları günü hayal ediyorlar. Kimi bir papatya olmak istiyor kimi kan kırmızısı bir gül. Her gün başka bir köşesinde çocukların oyunlarına annelik yapan sokaklar ortadan kaybolan çocuklarını tekrar bağirlarına basmak istiyor. Okul kapıları özlemiş çocuk çıgllıklarını. Gökkuşağı yağmur ve güneşi barıştırmaya çalışıyor, şimşegın sesi ışığını geçmeye. Çam ağaçları diken diken yapraklarından, çınar ağaçlarıysa dökülen yapraklarından şikayet ediyor. Cami umutla bekliyor kıldıracağı namazın vaktini, köyün orta yerindeki çeşmeysse abdest almaya gelecekleri. Köyün çobanı katmış önüne sürüyü, çalıyor kavalını. Bir yandan da bağırıyor Sarıkız'a sürüden ayrıldı diye. Köyün ağasının ahşaptan evinde tarhana pişiyor. Buram buram kokusu sarmış bütün köyü. Evin penceresinde sarıpapatyayı andıran saçları zeytin siyahı gözleriyle Ayşe Kız oturuyor. Yavuklusunu bekliyor askerden. Güneş sanki burası için doğmuş gibi tüm gücüyle bakıyor köye. Ne yazık ki çocuklardan başka kimse fark etmiyor bunu. Kimi sürüden ineğini bekliyor, kimi akşam yemeğini düşünüyor. Halkın hem gözlerine hem kalbine simsiyah bir perde çekilmiş. Ne yazık ki bunu da sadece çocuklar fark ediyor. Fatma Nine büyük bir ustalıkla örüyor elindeki patiğini, bir pembe bir mavi... Torununu bekliyor sevinçle. Nehir, üstüne düşmüş damlacıklarla tanışıyor. Yere düşen damlacıklar çaresiz. Toprak çekiyor onları içine. Horozlar yerlerini çalar saatler aldığından beri küs köy halkına. Mektuplar daha da üzgün telefon geldiğinden beri. Aşıklar artık aynı heyecanla beklemiyorlar mektupları. Çocuklar postacı amca şarkısını çoktan unutmuş. Ve yine telefonlar kazıyorlar kitapların mezarını. Köyün kalbini bile bozmuş teknoloji. Anılar unutulmuş, kültür ölmüş... Kaybettirmiş teknoloji her şeyin değerini. Fakat oranın çocukları bizim gibi hemen aldanmamış teknolojinin tuzaklarına. Evlerine kapanmamışlar. Teknoloji onların yüreklerini kirletememiş. En büyük zevkleri hayal kurmak oradaki çocukların. Kimi bulutlara boya damlatmak kimi de ağaçların rengini değiştirmek istiyor.

Umuuut, Umuuut! Sesiyle irkildi camdaki çocuk. Bir köy portresinden çevirmişti sanki kafasını annesine. Annesi tezgahın başında çorba pişiriyor, bir yandan da saatlerdir virüs haberi izleyen kocasına çıkışıyordu.10 gündür evdeydiler. Umut'un tam sınavlarının ortasında gelmişti bu salgın. Evde yapılması gereken bir sürü şey olmasına rağmen hayatın tadı kaçırılmıştı birden bire. İnsanlar evlerine kapanmış herkes birbirinden kaçır olmuştı. Umut'un babası virüs haberlerini izleyerek virüsle savaştığını zannediyordu. Umut'un annesine ise ev işleriyle uğraşmaktan virüse zaman kalmıyordu. Umut'un ise evde her salgın konusu açıldığında aklına bambaşka şeyler geliyordu. Virüsü elinde bir bavul olan gezgin olarak düşünüyordu. Gezmeye Çin'den başlamış ve tüm dünyayı gezen, sıcağı sevmeyen, en büyük zevki ise insanları hasta etmek olan ve bunu insanlardan insanlara zıplayarak gayet kolay bir şekilde yapan bir gezgin. Virüs kısa kollu badisinde benden uzak durun yazan ve kafasındaki tacın üstünde minik kurukafalar olan bir varlık olarak giriyor Umut'un hayallerine. Ama Umut bazen de bu virüsün başka bir amacı olabilir mi diye de düşünmüyor da değildi. Çünkü her musibette bir nasihat var derdi ninesi.

Umut'un babası Ahmet Bey mühendisti. Eğlenceli bir adamdı fakat bu salgın başladıktan beri ailesiyle tamamen iletişimini kesmişti. Virüsten başka bir şey düşünemiyordu. Umut'un annesi Ema Hanım ise eczacıydı. Her sabah erken bir vakitte eczaneye gidiyor akşam da Umut'un kardeşi Melek'le ilgilenmekten başka hiçbir şey yapamıyordu. Ema Hanım eczanede her gün onlarca hastayla diyaloga giriyordu. Eve virüs getirmesi olası bir durumdu. Bu da onu kaygılandırıyor. Her gün eve gelir gelmez çocuklarına sarılamadan ellerini yıkıyor, kıyafetlerini çıkartıyor ve kendini izole ediyordu. Bu da saatlerdir annesini görmemiş Melek'i hayli huysuzlandırıyor. Melek saçları altın sarısı gözleri zümrüt yeşili çok güzel ve tatlı bir çocuktur. Fakat bu tatil herkesi etkilediği kadar Melek'i de etkilemişti. Evde yapacak bir şey bulamayınca son zamanlarda yaramazlığa başvuruyordu. Duvarları çiziyor, odaları dağıtıyor, yemek dökülmemiş yer bırakmıyordu. Bu da Ema Hanım'ı hayli yoruyordu. Umut ise tatil başladığından beri kendini boşlukta hissediyordu. Tatil haberini alınca dinleneceği için biraz da olsa sevinçliydi. Fakat bu süreç iki haftayı aşınca evde bunalmaya başladı. Sonunda bu tatilin hayli uzun süreceğini anladı ve vaktini evde boş boş oflayarak geçirmemeliydi. Bu fikrini ailesiyle paylaştığında daha da mutlu oldu. Çünkü herkes ona katılıyordu. Bu fikre en çok derdini kimseye anlatmayan küçük Melek sevinmişti. Tam olarak konuşmasa da evde olan biteni anlıyordu. Umut Melek'in sevinç dansını izlerken birden aklına kardeşini çok ihmal ettiği geldi. Gerek okuduğu kitaplarda gerekse nine ve dedesinin anlattığı hikâyelerden eski aile yaşamları geldi aklına. Anne baba köy yerinde sabah erkenden çalışmaya gider ağabeyleri kardeşlerine hem ana hem baba olurlardı. Kendisini düşündü bir an. Kardeşine bağırıp çağırdığı anları düşündü. Bırak kardeşine ana baba olmayı, belki de kardeşinin en büyük korkusu olmuştu şimdiye kadar. Bu onu çok incitti. İstemedi de olsa kardeşinin minik kalbini çok kırmıştı. Programında kardeşine daha fazla yer ayırması gerektiğine karar verdi. Akşam ailece bir plan yaptılar. Günlük planlarında herkesin sevdiği ve yapmaktan hoşlandığı şeyler vardı. Umut programında derslerine de yer vermişti. Onu en çok sevindiren şey ise etkinlikler olmuştu.

Ertesi gün Umut ve Ahmet Bey Melek ile oyunlar oynamış ona annesinin yokluğunu hissettirmemeye çalışmışlardı. O akşam Melek hiç huysuzlanmadı adeta dünyanın en tatlı kızı olmuştu. Bu durum baba oğlu çok duygulandırdı. Onun minicik kalbinin tek ihtiyacı biraz sevgi ve ilgiydi. Akşam yemekten sonra hep beraber bir tiyatro yaptılar. Ahmet Bey zengin bir kral, Ema Hanım iyi kalpli bir kraliçe, Melek dünyanın en güzel prensesi ve Umut prensesle evlenmek isteyen karşı ülkenin yakışıklı prensi olmuştu. Hep beraber çok güzel bir gün geçirdiler. Artık ev hiç de sıkıcı değildi. Dolu dolu geçiyordu dakikalar. Ailece hayal kuruyor, kitap okuma saatleri yapıyor, film izliyor, deneyler yapıyorlardı. Tabi tüm bunları yaparlarken Ema Hanım'ı da unutmuyorlardı. İşten yorgun argın dönen Ema Hanım kimi zaman yatağına getirilmiş bir kahvaltıyla kimi zaman güzel sözlerle kimi zaman minik hediyelerle kimi zaman ise yastığının altına koyulmuş çikolata paketleriyle karşılaşılıyordu. Bu da onu hayli sevindiriyor tüm yorgunluğunu alıp götürüyordu. Melek bu plandan sonra hiç huysuzlanmadı. Ailece onun için ayrılmış saatlerde boyama yapıyor, dans ediyor ve tabi ki oyun oynuyorlardı. Ahmet Bey virüsü tamamıyla unutmuştu. Tıpkı bir çocuk gibiydi. Umut resmen neşe kutusuna dönmüştü. En çok hayal kurmayı seviyor kitaplarının içinde adeta kayboluyordu. Bir defteri vardı. İçine merak ettiği soruları yazıyordu. Bu da ona çok eğlenceli geliyordu. Ailece İspanyolca öğrenmeye çalışıyorlardı. Nesnelere üzerine her şeyin İspanyolcasını yazıyor böylece kelimeleri akıllarında tutmaya çalışıyorlardı. Bazen yarışmalar yapıyor kim en iyi tespit etmeye çalışıyorlardı. Umut çoğu zaman sonuncu olsa da bu etkinliği çok seviyordu. İnternet de bu günler için bulunmaz bir nimetti. İnternette daha az zaman geçirseler de bazen ailece internetin sonsuz dünyasına dalmaktan kendilerini alamıyorlardı. Komik videolar çekip dakikalarca gülüyorlardı. Herkes

kendine bir gezegen seçmişti. Akşam balkonda oturup gezegenlerinde olmasını istedikleri özellikleri anlatıyorlardı. Ahmet Bey'in gezegeni Jüpiter'di. Gezegenindeki her şeyi kendi tasarlamak istiyordu. Esmâ Hanım'ın gezegeni Venüs'tü. Esmâ Hanım gezegeninin çiçeklerle bezeli olmasını istiyordu. Melek'in gezegeni Plüton'du. Melek gezegeninin oyuncaklarla dolu olmasını ve gezegenin şeker kraliçesi olmayı istiyordu. Umut'un gezegeni ise Neptün'dü. Umut gezegenini hareket ettirebilmek istiyordu. Aynı zamanda gezegeninde teknoloji çok gelişmiş olmalıydı. Ama bununla beraber doğa da asla zarar görmemeliydi.

Birlikte geçirdikleri bu vakitlerde birbirlerine olan sevgileri gittikçe artıyordu. Kısacası çok mutluydular. Her anları dolu doluydu.Yaşamı ertelemem gerekiyordu çünkü zaman durmuyordu. Ev hayat doluydu aslında. Hayat demek ev demektir. Sadece bunu fark etmek gerekiyordu.

Umut kalemi elinden bıraktı. Evinin penceresinden karşıdaki Dideban Dağı'na baktı. Bu dağın onun için sıradan bir dağ olmadığını fark etti. Etekleri baharın güzelliklerini, dorukları ise kışın izlerini taşıyordu.Sınıfındaki mevsim şeridi geldi aklına.Bir mevsim şeridini düşündü bir dağ...Ya mevsim şeridinde hata vardı ya da yaşadığı şehir dört mevsimin varlığından habersizdi.

Dideban Dağına bir daha baktı. Arkasında bir dağ daha vardı. Sonra bir nehir. Bir de köy vardı nehrin kenarına kurulmuş...

Mahya Şevin AYGÜN

Bitlis Şehit Mahir AYABAK Ortaokulu

6/A Sınıfı